

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1803	Γ' Κυρ. Νηστειῶν - Σταυροπροσκυνήσεως 7 Ἀπριλίου 2013 πρωί	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ὁ τίμιος σταυρὸς

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, Τρίτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, ἡ Ἐκκλησία μας ὑψωσε τὸν τίμιον σταυρὸ καὶ κάλεσε τὰ τέκνα της νὰ τὸν προσκυνήσουν. Καὶ οἱ ὀρθόδοξοι ἄκουσαν τὸ «*Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου...*» καὶ προσκύνησαν τὸ τίμιον Ξύλον μέσα στοὺς βασιλικούς.

Τιμὴ στὸ σταυρό! Νὰ ἔνα γνώρισμα τοῦ ὀρθοδόξου. Οἱ αἵρετικοὶ (προτεστάντες καὶ χιλιασταί) περιφρονοῦν καὶ ἀποστρέφονται τὸ σταυρό· ὁ ὀρθόδοξος ὅμως τὸν ἔχει ὄπλο καὶ καύχημα, σημαία καὶ τρόπαιο. Πὲς στὸν προτεστάντη νὰ κἀνὴ τὸ σταυρό του καὶ θὰ σὲ ὀνομάσῃ εἰδωλολάτρη. Χάραξε σταυρὸ στὴν πόρτα τοῦ χιλιαστοῦ καὶ θὰ σηκωθῇ τὴ νύχτα νὰ τὸν σβήσῃ. Ἄλλὰ ὁ ὀρθόδοξος στρέφεται πρὸς ἀνατολὰς, ἐνώνει τὰ τρία δάκτυλά του, κάνει τὸ σταυρό του καὶ μὲ θεϊκὴ ἀγαλλίασι ψάλλει: «*Τὸν σταυρόν σου προσκυνοῦμεν, Δέσποτα, καὶ τὴν ἁγίαν σου ἀνάστασιν δοξάζομεν*».

Γιατί τόση τιμὴ στὸ σταυρό; Αὐτὸ θὰ ἐξετάσουμε τώρα. Σταυρέ, βοήθει, ὥστε νὰ λάμπῃ, ἔστω καὶ σὲ μία ψυχὴ ἢ δόξα σου, ὅπως τότε στὸ ληστή πού φώναξε «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42).

Ὁ σταυρὸς, ἀγαπητοί μου, πρὸ Χριστοῦ ἦταν ὄργανο ἀτιμωτικό, μὲ τὸ ὁποῖο ἡ Ῥωμαϊκὴ ἐξουσία θανάτωνε τοὺς κακούργους· ἦταν ἡ ἐσχάτη τῶν ποινῶν. Ἄλλ' ἀφ' ὅτου ὁ ἄμωμος Χριστὸς, πού δὲν «*ἐποίησεν ἁμαρτίαν, οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ*» (Ἠσ. 53,9=Α' Πέτρο. 2,22), «*ἐλογίσθη μετὰ τῶν ἀνόμων*» (Ἠσ. 53,12=Λουκ. 22,37) καὶ ἀπέθανε πάνω σὲ σταυρὸ κατασκευασμένο ἀπὸ κέδρο, κυπαρίσσι καὶ πεῦκο, ἀπὸ τότε ὁ σταυρὸς ὑπέστη τὴν θεία ἀλλοίωσι· ἀπὸ ὄργανο καταδίκης **ἐγίνε τὸ ὄργανο τῆς σωτηρίας.**

Ὁ σταυρὸς, πού ἐβάφη μὲ τὸ αἷμα τοῦ Ἀθῶου, νίκησε καὶ ἐξεδίωξε τοὺς δαίμονες, ἁγίασε τὸν ἀέρα καὶ τὴ γῆ. Ἔκτοτε, ὅπουδήποτε κι ἂν σταθῆς, **ῶ πιστέ, μὴ φοβᾶσαι.** Ὑψώνοντας τὰ μάτια νοερά στὸ σταυρὸ μπορεῖς καὶ τὴ γῆ καὶ τὴ

θάλασσα καὶ τὶς ἐρήμους καὶ τὰ δάση καὶ τὰ σπήλαια καὶ τὰ βουνὰ καὶ κάθε τόπο ν' ἁγιάζης, νὰ μεταβάλλῃς σὲ Γολγοθᾶ καὶ εὐκτήριο οἶκο. «*Ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ εὐλόγει, ἢ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον*». «*Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερῦψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Ψαλμ. 102,22. Δαν. 3 ὕμνος τριῶν παιδῶν, 34 κ.ε.).

Καὶ ἔνα ἠλεκτρόνιο τοῦ αἵματος τοῦ Κυρίου ἂν ἔπεφτε στὴ γῆ, ἀρκοῦσε νὰ τὴν ἀπολυμάνῃ. Ὅχι ὅμως μία ράνιδα, ἀλλὰ **ὄλο τὸ αἷμα τοῦ ἔχυσε**, καὶ «*τὸ αἷμα αὐτοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας*» (Α' Ἰω. 1,7). Μᾶς καθαρίζει, μᾶς ἁγιάζει, ἔστω κι ἂν εἴμαστε οἱ ἔσχατοι τῶν ἁμαρτωλῶν, ἀρκεῖ νὰ μετανοήσουμε καὶ νὰ πιστέψουμε 100% ὅτι ἐκεῖνος πού σταυρώθηκε δὲν ἦταν ἀπλῶς ἔνα θῦμα δικαστικῆς πλάνης, ὅπως εἶνε πολλοί· **εἶνε ὁ Θεάνθρωπος**, εἶνε «*ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἵρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου*» (Ἰω. 1,29). Ἐδῶ ἔγκειται τὸ μυστήριο τῆς ἀπολυτρώσεως. Παρακαλῶ προσέξτε τὸ ἰδιαιτέρως. Διότι δυστυχῶς μέσα στοὺς χίλιους ἕνας ἐννοεῖ τὴ σημασίᾳ τοῦ ἐκχυθέντος τιμίου αἵματος.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς προσέφερε στὸ σταυρὸ τὸν ἑαυτό του ὀλοκαύτωμα, **θυσία μοναδική**, μὲ τὴν ὁποία δὲν συγκρίνεται ἄλλη θυσία, οὔτε τοῦ Σωκράτους οὔτε τοῦ Κόδρου οὔτε καμμία ἄλλη. Θυσιάσθηκαν καὶ ἄλλοι, εὐγενῆ τέκνα τῆς γῆς· ἀλλὰ τίνας ἢ θυσία, ὡς πρὸς τὴν οὐσία καὶ τ' ἀποτελέσματα, μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τὴ θυσία τοῦ Κυρίου; Ἐκεῖνοι θυσιάσθηκαν ὑπὲρ φίλων, συγγενῶν, συμπατριωτῶν· ὁ Χριστὸς θυσιάστηκε ὑπὲρ τῶν ὑψίστων καὶ αἰωνίων συμφερόντων τοῦ ἀνθρώπου, «*ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας*» (Θ. Λεϊτ.). Θυσιάστηκε καὶ γι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς σταυρωτάς του, γιὰ τοὺς ὁποίους προσηυχήθηκε «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσιν*» (Λουκ. 23,34). Θυσιάστηκε ὑπὲρ ὄλων τῶν γενεῶν πού θ' ἀκολουθοῦσαν. Ὡ σωτήριος θυσία, ποιός μπορεῖ νὰ συλλάβῃ τὸ ὕψος σου; **Ὁ σταυρὸς παγκόσμιος βωμὸς καὶ θυσιαστήριον!**

Ἄλλὰ ἡ θυσία τοῦ Κυρίου εἶχε ἀντίκτυπο

ὄχι μόνο στὴ γῆ ἀλλὰ καὶ στὰ σκοτεινὰ βασίλεια ὅπου ἀναστέναζαν ἀναρίθμητες ψυχές. Ὁ σταυρὸς ἔγινε ὁ **ὄλεθρος τοῦ ἄδου**, τὸ πανίσχυρο σφυρὶ ποῦ θρυμμάτισε τὶς χάλκινες πύλες του, κι ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Δυνατοῦ: «*Ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης.* Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης;». Καὶ ἀπαντοῦν τὰ σμήνη τῶν ἀγγέλων: «*Κύριος κραταῖος καὶ δυνατός, Κύριος δυνατὸς ἐν πολέμῳ*» (Ψαλμ. 23,7-8).

Ὅπως λέει ὁ ἐκκλησιαστικὸς ποιητής, ὁ ἁδὸς εἶδε τὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου, ἀναστέναξε καὶ εἶπε: «*Τρέξτε, φίλοι, βοήθεια! Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποῦ ἔμπηξε καρφὶ στὴν καρδιά μου;* Αὐτὸ τὸ ξύλο τοῦ μεσαίου σταυροῦ μὲ κέντησε σὰν κοφτερὸ σπαθί. Πονῶ, χάνομαι, δὲν ἔχω πιὰ δυνάμεις. Ἀναγκάζομαι ν' ἀνοίξω τὴ φυλακὴ καὶ ν' ἀπελευθερώσω τὸν Ἀδὰμ καὶ τοὺς ἀπογόνους του. Μὲ «ξύλον», μὲ τὸν ἀπηγορευμένο ἐκεῖνο καρπὸ τῆς Ἐδέμ, παρέσυρα στὸ βασίλειό μου τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ξύλο τοῦτο τώρα ἐξοντώνομαι».

Ἦν σταυρὸς, «ξύλον τῆς ζωῆς» (Γέν. 2,9), δένδρο ἀπέριων εὐλογιῶν! Σὲ κατασπάζομαι, σὲ ραίνω μὲ τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἄνθη τῆς ἀνοίξεως. Ἐσὺ μὲ ἐλευθέρωσες. Ἐσὺ, τὸ μυστικὸ ἄστρο τῆς Ἀποκαλύψεως, νὰ μὲ ὀδηγήσῃς ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς μου. Ἐσὺ μεῖνε καὶ πάνω στὸν τάφο μου, ὡς ἡ τελευταία παρηγορία μου. Αὐτὴ εἶνε ἡ βαθύτερη καὶ μυστικώτερη σημασία τοῦ σταυροῦ. Εἶνε **τὸ ὑψηλότερο σύμβολο**.

Ὁ σταυρὸς εἶνε σύμβολο τοῦ ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ. Ὅπου στήνεται, ὅπου δηλαδὴ οἱ ἄνθρωποι προσκυνοῦν τὸν Ἐσταυρωμένο, ἐκεῖ **παύει ἡ σατανοκρατία κ' ἐγκαθιδρύεται ἡ Χριστοκρατία**. Ἐκεῖ τὰ πάθη, οἱ τύραννοι ποῦ κάνουν τὴ ζωὴ ἀβίωτη, ἐκπνέουν. Μόνο ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ αὐτοῦ τοῦ δέντρου, ὁ ἄνθρωπος βρίσκει ἀνάπαυσι καὶ λέει: Ἐπὶ τέλους ἐλεύθερος. Δόξα τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ! Ζῶ, ἀναπνέω καὶ καυχῶμαι ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου.

Ἄνθρωποι! Φυτέψτε τὸ σταυρὸ παντοῦ, καὶ ἡ γῆ θὰ γίνῃ παράδεισος· ἀφαιρέστε τον, καὶ ἡ γῆ θὰ γίνῃ κόλασι. Ναί, κόλασι! Ρίξτε **ἓνα βλέμμα στὴν ἱστορία τοῦ γένους μας** καὶ θὰ πεισθῆτε. Στὸν τροῦλλο τῆς Ἁγίας Σοφίας Κωνσταντινουπόλεως ἔλαμπε ὁ σταυρὸς. Ἀλλὰ τὴν 29η Μαΐου 1453 μιὰρὰ χέρια τὸν κατέβασαν καὶ ἀντ' αὐτοῦ ὑψωσαν τὴν ἡμισέληνο. Τί ἦταν ἡ βασιλεία τῆς ἡμισελήνου; σκοτάδι καὶ βαρβαρότης, μέσα στὴν ὁποία στέναζαν οἱ πρόγονοί μας.

Ἀλλὰ στὶς 24 Φεβρουαρίου 1821 στὸ Ἴασιο

τῆς Ῥουμανίας λάμπει καὶ πάλι ὁ σταυρὸς. Ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης ἐκδίδει τὴν ἱστορικὴ προκήρυξι, καλεῖ τοὺς Ἕλληνες ν' ἀποτινάξουν τὸ ζυγὸ καὶ λέει: «Ἡ Ἑλλὰς ὑψώνει τὸ νικητήριο ὄπλο τῶν Ὁρθοδόξων, τὸν τίμιο καὶ ζωοποιὸ σταυρὸ, καὶ ἐνώπιον ὄλου τοῦ κόσμου κράζει μεγαλοφώνως: **Ἐν τούτῳ τῷ σημείῳ νικῶμεν. Ζήτω ἡ ἐλευθερία**». Μετὰ ἓνα μῆνα, στὶς 23 Μαρτίου, στὴν Καλαμάτα εἰσέρχεται ὁ πρῶτος ἑλληνικὸς στρατὸς· προηγεῖτο **ἓνας κληρικὸς κρατώντας πελώριο σταυρὸ**. Ὁ κόσμος τὸν βλέπει, γονατίζει, δακρύζει καὶ ψάλλει «*Κύριε, ἐλέησον*».

Παντοῦ τότε ἔλαμπε ὁ σταυρὸς· στὰ πλοῖα, στὰ στρατόπεδα, στὴν περικεφαλαία τοῦ Κολοκοτρώνη, στὸν ἴστὸ τῆς ναυαρχίδος τοῦ Μιαούλη, παντοῦ. Στὴν καταστροφὴ τῆς Χίου, ποῦ ἀπὸ τοὺς 90.000 κατοίκους ἔμειναν μόνο 900, ὁ ἱστορικὸς Πουκεβὶλ διηγεῖται ὅτι, ὅταν ὠδηγήθηκαν στὸν Βεχίτ πασᾶ αἰχμάλωτοι ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιὰ καὶ πιέζονταν ν' ἀσπασθοῦν τὸ μωαμεθανισμό, ὅλοι μὲ μιὰ φωνὴ ἀπήντησαν: «**Εἴμεθα Χριστιανοί. Ζήτω ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Μαρία. Δόξα εἰς τὸν σταυρόν!**».

Καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο στὴν Ὑδρα ἔγινε συγκινητικὴ τελετὴ· ὁ ἀρχιερεὺς, οἱ πλοίαρχοι καὶ ὄλος ὁ λαὸς ὑποδέχθηκαν τὸν τίμιο σταυρὸ, ποῦ ἔφεραν ἀπὸ τὴ Σαμοθράκη πρὸς εὐλογίαν τοῦ ἀγῶνος σεβάσμιοι μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὅσοι διασώθηκαν ἀπὸ τὴ σφαγὴ τοῦ Ἀμπούλ-Ἀβούδ. Κατὰ τὴν δέησι αὐτὴ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ: «**Εἰς μάχας, εἰς δόξαν, εἰς μαρτυρία, ὦ Ἕλληνες, πορευθῆτε ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Βασιλέως τῶν βασιλέων**».

Αὐτὴ εἶνε ἡ φυλὴ μας. Καὶ μὲ τὴ δύναμι τοῦ σταυροῦ πραγματοποιοῦσε τὰ τολμηρότερα ὄνειρά της, καὶ παρὰ λίγο ὁ σταυρὸς νὰ ὑψωνόταν καὶ πάλιν στὴν Ἁγία Σοφία. **Ἀλλὰ ἡ καταραμένη διχόνοια ματαίωσε τὸν θρίαμβο...**

Καὶ νέοι ὅμως ἐχθροὶ ζητοῦν ν' ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς Ἑλλάδος τὸ στέμμα της, τὸν τίμιο σταυρὸ. Ἄλλ' ὄχι, **δὲν τὸν ἀνταλλάσσουμε!** Ἡ Ἑλλὰς κρατᾶει σφιχτὰ τὸ σταυρὸ, ὅπως τὸ '21. Πίσω ἀπὸ τὸ σταυρὸ της ἀκολουθοῦν στρατιᾶς μαρτύρων. Τὰ δάκρυά τους γίνονται θυμίαμα κ' οἱ προσευχὲς τους σμίγουν μὲ τὶς δεήσεις τῶν ἀγίων καὶ τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως, κι ἀπ' τὸ Βόσπορο ὡς τὸ Ταίναρο κι ἀπ' τὴ Βόρειο Ἡπειρο ὡς τὴν Κύπρο, μιὰ φωνὴ ἀκούγεται: «*Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς ἐυσεβέσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καὶ τὸ σὸν φυλάττων διὰ τοῦ σταυροῦ σου πολίτευμα*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**